

אור מופלא

לרעות בגנים לאור תורת מרן אור שבעת הימים הבעל שם טוב ותלמידיו הק' זיע"א

נראה אור

אמרות קודש ופנינים יקרים על פרשת השבוע

אמור אל הכהנים בני אהרן ואמרת אליהם לנפש לא יטמא בעמיו (א, כ)

ב' דרכים כדרכי קידוש בני אדם לעבודת השי'

להביץ מה שאמר הכהנים בני אהרן והול"ל אמור אל בני אהרן הכהנים, וגם מה שאמר אמור ואמרת כפל, ודרשת רז"ל ידוע, ונראה דהנה יש שני מיני בני אדם עובד את ה' בכל לבבו ומובדל מבני אדם, ואדרבה מתקוטט עמהם שאינם הולכים בדרך הישר ומלעיגים עליו ואינו חפץ להתחבר עמהם ולהדריכם בדרך הישר, וזה לא טובה עשה בזה כמ"ש בשו"ע אורח חיים ולא יתבייש מפני בני אדם המלעיגים עליו ועכ"פ לא יתקוטט עמהם, ויש בני אדם האוהבים להתחבר עם בני אדם ולהתנאות בעינים וזה צריך שמירה גדולה לעבודת השי' שלא יבוא ח"ו לידי פניה או ח"ו להניח עבודת השי' שלא לעשותו בשביל המלעיגים עליו, וז"ש אמור אל הכהנים ר"ל אותן העובדים ה' בני אהרן, ר"ל שיהיו מתלמידיו של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות וכו' ותלמידים נקראים בגימ' כמ"ש רז"ל ר"ל שלא יהיה נבדל מבני אדם אלא יתחבר עמהם ולא יתקוטט עמהם ויקרבן לעבודת ה', ואמרת אליהם ואחר שהזכיר שיהיה מתלמידיו של אהרן ולהתחבר עמהם צריך אזהרה אחרת וזהו ואמרת אליהם לנפש לא יטמא ר"ל שלא יטמא נפשו ורוחו ונשמתו ח"ו באיזה פניה עבור התחברות עמהם וזה בעמיו ר"ל בעוד שהוא בתוך עמיו בהתחברות עמהם יזהר מאד שלא יטמא לנפש באיזה פניה עבור זה ח"ו כנ"ל. (אורח לחיים)

בדורו ומאז כן בכל דור ודור דורשו עד ביאת הגואל כל הדבוק בהם יש להם עליה לכל הנשמות לא ידח מהם נדח. וז"ש אמור אל הכהנים כו' ופרש"י להזכיר הגדולים על הקטנים לזרז הצדיקים שבדור להעלות את הקטנים עמהם בעבודתם כמ"ש יוסף לאחיו לא תראו פני בלתי אחיכם אתכם. פירוש לפי דעותיכם שאני שפל בעיניכם כמו שעלה ברוחם לדון אותו להריגה ח"ו. לזאת אמר להם לבל יזנחו אותו ולהעלות גם אותו עמהם. כמ"ש להזכיר הגדולים על הקטנים. והבן.

(תפארת שלמה)

ועלם לא להתיימשך מדרך התשובה
ונראה לעניות דעתי לפרש על פי מה ששמעתי ממורי ורבי **מורנו הרב יוסלי הורוויץ מטארינגראד** שאמר 'בעמיו' מלשון כביה, כמו שנאמר (יחזקאל לא, ח) 'ארזים לא עממהו' ש'עממהו' מלשון כביה.

ולכן נראה לי לפרש, שאפילו חס ושלום האדם חטא יעשה תשובה, ולא יתיאש לומר שכבר טימא נפשו חס ושלום, כי אפילו מרד כל ימיו ועשה תשובה באחרונה מוחלין לו ונקרא ידיו כמבואר ברמב"ם ז"ל הלכות תשובה, ולכן אל יאמר אדם חס ושלום שכבר טימא נפשו לא יועיל תשובה, כי זה אינו כנ"ל. ורק בהנהגת עולם הזה יהיה נשבר בו, ואם רואה צדיקים מתנהגים בעיני הנאת עולם הזה יהיה נשבר בו, ואם רואה צדיקים מתנהגים בעיני הנאת העולם הברוהמה ירחיק עצמו ממותרת ויאמר מה לי לדמות לצדיקים שלא פגמו, מה שאין כן אני, וחוטא בל יתגאה.

זה כוונת הפסוק 'לנפש לא יטמא בעמיו', גם שכמעט כבתה אף על פי כן לא יטמא ויתיימשך ח"ו מן תשובה, כי הרושם קדושה נשאר ויכול בקל לחזור לשורשו, ולכן לא יטמא נפשו ח"ו. וזה אמר חז"ל (אבות ב, א) 'אל תהי רשע בפני עצמך' ורק תאמר אף על פי שחטאתי ימחול לי הקדוש ברוך הוא על ידי התשובה ויהיה נקרא ידיד כנ"ל. (דברי חיים)

אני ה' מקדשכם המוציא אתכם מארץ מצרים (כב, לב-לג)
במהרה שמעט עצמך דיאג לחברו
לפעמים כשאישי הישראלי מכין את עצמו לדעת מה שעבר עליו ומה שעשה, ומתחרט ומעורר את עצמו מלמטה, על ידי זה זוכה ובא לו אתערותא דלעילא, ואחרי זה בא הבעל דבר ומפילו בעצבות ממה שעבר עליו, ומדמה בעצמו שחלילה אבד תקותו. ונותנת לנו התורה הקדושה עצה, אני ה' וכו' המוציא אתכם מארץ מצרים, כי במצרים היו ישראל בדיוטא התחוננה, במ"ש שערי טומאה ואני ה' המוציאם, ויצאת מצרים צריך לזכור בכל יום, כי בכל יום יש בחינת יציאת מצרים על ידי עזרתו יתברך, ולחזק את עצמו כי מה שעבר אין, רק העיקר מהיום ולהלאה לקבל עליו עבדות ה' בחזקה ובאמת, והמלא רחמים ירחם עליו. (הרה"ק רבי שמואל אליהו מזוואלין זיע"א)

המקדש לצדיקים הוא מתעלה עמהם

ופרש"י אמור ואמרת להזכיר הגדולים על הקטנים. יש לרמז בזה עפ"י מ"ש בפירוש המשניות בזבחים פ"ט הצמר שבכבשים והקרנים והטלפים בזמן שהם מחוברים יעלו פרשו לא יעלו. ע"פ הידוע גדול מעלת הצדיקים ודיבוק חכמים שבדור אשר מפייהם אנו חיים וכל הדבוק בהם לא יזנח לעולם להיות לו עליה להכלל בתוך הצדיקים בעבודתם כמ"ש בדרך ריא ה' הקטנים עם הגדולים. פירוש אם הקטנים הם מחוברים עם הגדולים גם הם בכלל הברכה כמ"ש אכלתי יערי עם דבשי. וז"פ המשנה הצמר שבכבשים כו' כל זמן שהם מחוברים יעלו אפילו הם דבר נמאס וריחו רע עכ"ז אם הם מחוברים יעלו ג"כ לריח ניחוח. פרשו לא יעלו. לרמז אם הם פורשים מן הצדיק ח"ו לא יעלו אין לו עוד עליה כלל. ודבר זה גלה לנו הבעל שם טוב ז"ל

אור חדש

אמרות קודש מרועי החסידות בדורינו

אמרות קודש מכ"ק אדמו"ר מוואסלוי שליט"א

נאמר (בית אהרן ל"ג בעומר, ד"ה יעד אמר), "כשם שהשי"ת - הוא השם לכל, כך רבי שמעון בר יוחאי הוא רבי שמעון בר יוחאי לכל, אפילו לפחותים".

כתוב (סוכה זח, ב), שרשב"י אמר, "יכול אני לפטור את כל העולם כולו מן הדין. רמזו בהא שאף שמקומו הוא במירון, אבל כל העולם הוא יכול לפטור מן הדין, בכל מקום שהוא. אנחנו יודעים כמה צדיקים בכל תפוצות ישראל, פעלו ביום הזה ישועות גדולות בזכות רשב"י".

משל למה הדבר דומה, רשב"י הוא בבחינת מקום שממנו מוליקים עלעקטריק להאיר וכו'. גם אנחנו כולנו יודעים, כאשר יש 'טראנספארמר טאנציאן' [תחת חח], זה נותן עלעקטריק לכל מקום, ואפשר להאיר ממנו. ויכול להיות בית הבנוי בסמיכות אליו, אך באין חוטים שמחברים אותו ל'טראנספארמר טאנציאן'. שורר שם חושך.

רשב"י הוא 'טראנספארמר טאנציאן'. אם נתחבר אליו, נקבל מה'קראנט', מהאור, מהניסים, מהישועות. כמה וכמה יהודים זכו וראו ניסים גלויים ביום הגדול הזה. עד כ"כ שאחד הצדיקים אמר, שכאשר בא מוצאי ל"ג בעומר, הוא אומר, הוא היה מחזיק את החמה שלא תשקע, שהאור של היום הזה לא יגמר, ישחק בו הישועות הגדולות שהוא משפיע. כשם שהיה בעת יום הסתלקותו מעלמא הדין של רשב"י, שהחמה לא יכלה לשקוע, עד שרשב"י סיים לגלות את כל רזי התורה שהיה צריך לגלות.

וכפי שאיתא בספר הזוה"ק להדיא (האינו - אדרא זוטא, רצא), שאמר רשב"י בעצמו, (תרגום ללשון קודם) ועתה - קודם הסתלקותי מן העולם, אני רוצה לגלות עוד סודות, לפני הקב"ה שהוא כאן, כי כל אלו הסודות שאני מגלה הם יהיו עטרות בראשו של הקב"ה. ובה היום שהוא יום הסתלקותי מן העולם הזה ושבנו אני מגלה את סודות התורה, לא יתרחק השמש במהירות וימהר לשקוע במקומו כדרכו, כמו בכל יום אחר, כי כל היום הזה נמצא ברשותי, ובידי לעכב את השמש מלשקוע, בכדי להאריך את היום, ועד שאגמור לדרוש את כל הסודות הללו שאני רוצה לגלות, מוכרח היום שיתאר לכבוד הקב"ה והצדיקים העומדים כאן, עכד"ק.

הנה כאשר יש לאדם מושפט קשה, הוא לוקח עורך דין טוב, שיפטרו מן הדין, וימליץ לו טוב. אך באם לוקח עורך דין טוב מאד, אך לא יסביר להעורך דין טענותיו ונימוקיו, אין יכול העורך דין להועיל לו. כי רק כאשר מפרטים כל הטענות והנימוקים, אזי הוא יוכל לטעון את שצריך, אך בלא זאת, הוא לא יודע להמליץ. רשב"י הוא העורך דין טוב שלנו, אנחנו צריכים לדעת לבקש ממנו מה שאנחנו צריכים והוא ימליץ טוב בעדנו.

ידוע שאיתא מצדיקים, שכאשר מזכירים את הצדיק, אזי הצדיק מגיע ונמצא עם מכירי שמו. ובוודאי כעת, כאשר התאספנו לכבוד רשב"י ומדליקים אבוקה לכבודו, אזי מוכרחים לדעת, שרבי שמעון נמצא כעת המשך בעמדה ב'.

והיו למאורות | יומא דהילולא קדישא של צדיקי הדורות

הרה"ק רבי חיים מאיר יחיאל ממאגלניצא השרף ממאגלניצא ט"ו אייר תר"ט

ל"ג בעומר

ניתן להשיג מתורה שבעל פה

ובכל שנה כשבא יום זה, יכול כל אדם לזכות לפי כחו להשיג קביעת הדברי תורה שירד ביום זה בתורה שבעל פה, ולכן קבעוהו למועד. (פרי צדיק) יום כפרה וקבלת התפילות

סיפור כי מרן רבי חנן הענין ז"ל מאלכסנדר היה רגיל בל"ג בעומר לברכם שיתקבלו תפילותם לרצון בשמים, אולי כוונתו כמו במוצאי יום הכיפורים רגילים העולם כן לברך איש לרעהו כי תמיד קשה שיתקבלו התפילות דכתיב (ישעי' נט, ב) עוונותיכם היו מבדילים וגו', על כן כאשר יום הכיפורים מכפר תחול הברכה שיתקבלו התפילות, ורשב"י אמר יכול אני לפטור כל העולם מהדין בפרק ד' דסוכה (מה, ב) כן מדי שנה יום הילולא דיליה ואמר כן בשמים על ידי זה מתכפרין כל ישראל ויוכלו להתקבל התפילות ולכן דעתו לשמוח כדאיתא סוף תענית לא היו ימים טובים לישראל כיום הכיפורים וט"ו באב מפרש בגמרא יום הכיפורים דיום סליחה ומחילה. (שפתי צדיק)

ענין ל"ג בעומר הוא לתקן מידת ה'הוד'

ענין ל"ג בעומר, שמעתתא מכ"ק אדמו"ר זצלה"ה זי"ע מביאלע, הוא, כי אז הוא י'הוד שבהוד', ותיקון מידת הוד הוא לידע ולהעלות ולהחיות כל ההוד להקב"ה, ולידע כי הוד והדר לפניו, היינו שכל ההוד שיש לאדם הוא מה, וממילא לא יעלה לו שום שנאה וקנאה על חבירו, שיש לו ההוד וההדר, ומבואר בגמרא (בבמות סב, ב) שתלמידי רבי עקיבא לא נהגו כבוד זה בזה והיה עיניהם צרה זה לזה, ומוכן כי פגמו במדת הוד כני"ל, וכאשר הגיעו לל"ג בעומר למידת הוד שבהוד, שזוהו נשמת ופנימיות הוד, תקנו מדת הוד, הוד פסקו מלמות, ולפי שבל"ג בעומר התחיל להתנוצץ אור מן תורה שחן ישראל ע"י ויחן שם ישראל (שמות יט, ב) היינו שכא"א היה לו חן בעיני חבירו, ועי"ז נעשו כאיש אחד בלב אחד, יען כי ידעו כי החן וההדר והדר הוא מה, לפיכך היה לאחד חן בעיני חבירו ולא להפוך ח"ו, וכאשר הופיע על תלמידי רבי עקיבא מאור הזה עי"ז תקנו גם המה מדת הוד. והוסיף לגלות בלשונו הק"י עוד מעין זה, כי איתא בהמגיד זצלה"ה שעולם התורה הוא נקודות שאין להם אחיזה זה בזה, ועולם התיקון הוא גוון, ואמר בלשונו הק"י בזה"ל, הגם כי הדבר הוא מסודות העליונים, אעפ"כ יוכל כא"א ליקח לעמו לימוד ודרך לעבודה, שיראה שיהיה מעולם התיקון ולא מעולם התוהו, שיהיה לו אחיזה וריעות איש ברעהו, ועי"ז מה, עי"ז תיקון מדת הוד ימצא כא"א חן בעיני חבירו, ויראה מעלת חבירו ולא חסרונו, עכלה"ק, ודבריו הק"י יקרים מפנינים. (ישמח ישראל)

המשך מעמך א' כאן ואפשר לפעול אצלו, כל הדברים

טובה. אך צריך לטטוח בפניו כל בקשותינו וחפצינו, ב'מידה טובה מרובה', אשר יביא ליבמידה טובה ישועה ורחמים, כי אמנם הוא העויד הטוב שלנו, אמנם צריכים לדעת בקשה ממנו מה שצריכים ויהא ימליץ טוב בעדנו. ביום זה הרבה עורכים 'חאלאקע' לבניהם, והאדם צריך לדעת, אשר כל פעם שהולך לגוזח מחלפות ראשו, ונשמר שילא להקיף את הפאות', הוא מקיים מצוה ד'לא תקיפו פאת ראשכם'. וכעת הוא הפעם הראשונה שבה מקיים המצווה, והוא ההכנה לכל החיים, הלך עושים חגיגה, ויש לבאר עוד, שכאשר נולד האדם, אזי, 'לפתח חטאת רובץ', שהציה"ר נולד עמו יחד. והיצ"ט מגיע בליל י"ג שנים. ולבנותיים, כאשר מגיע לג' שנים, בכדי שלא יהיה להציה"ר חזקה, עושים 'חאלאקע'. כמחאה כנגדו.

ב"ה שההורים זוכים לבנים, העיקר הוא שיזכו לחונכם בנחת וקדושה, לתורה לחופה ולמעשי"ט, עם כל יוצי"ח בעז"ה, בברירות השלימה, עם הרבה יודישע נחת, בסיעת"ד, ללא עגמת נפש. וזוכה כולנו יחד לגאולה השלימה, ולרקוד יחד עם רשב"י, זי"ע ועב"א. (ל"ג בעומר תשע"ט לפ"ק, קובץ יאתן שמש')

אורו של רבינו הרה"ק רבי חיים מאיר יחיאל ממאגלניצא זי"ע א הפציע בשנת תקמ"ט לאביו הרה"ק רבי אבי עזריא זעליג שפירא אב"ד גרעניץ זי"ע מגזע המגלה עמוקות, ולאמו הצדקנית מרת פעריל ע"ה, בת הרה"ק המגיד מקאזניץ זי"ע א. בהגיעו לפרקו נשא לאישה את הרבנית מרת גיטל ע"ה, בת הרה"ק רבי אלעזר מליזענסק זי"ע א. רבינו הסתופף בצל זקינו הק' מקאזניץ, ובצל הרה"ק הרבי מלובלין זי"ע א, הרה"ק היהודי הק' מפרשיסחא זי"ע א, הרה"ק רבי ירחמיאל מפרשיסחא זי"ע א, והחשיב עצמו לתלמיד מובהק הרה"ק רבי אברהם יהושע העשיל מאפטא זי"ע א. רבינו שימש ברבנות גריצא ומאגלניצא. ואחר פטירת דודו וגיסו (חנן חמיו) הרה"ק רבי משה מקאזניץ זי"ע א התמנה רבינו למלאת מקומו כאב"ד קאזניץ, אך נשאר להתגורר במאגלניצא והייתה מצודתו פרוסה על שני הערים. ויאסף אל עמיו ביום ט"ו לחודש אייר שנת תר"ט, ומנ"כ במאגלניצא.

רבינו אמר פעם לפרש הפסוק (תהלים לב, ז) 'אתה סתר לי מצר תצרני רני פלט תסובני סלה', שבשעה שרואה הקב"ה את האדם שאינו בשמחה, מה עושה, נותן לו יסורים ואח"כ נוטלן ממנו, ומזה יצמח שמחה לאדם שנתפטר מהיסורים רח"ל, ואע"פ שלא ניתוסף לו מאומה יותר מקודם, מכל מקום שרוי עתה בשמחה מחמת שנתפטר מהיסורים. וזה כוונת דוד המלך ע"ה, 'אתה סתר לי רבוש"ע, לי אינך צריך ליתן יסורים ולנוטלם אח"כ כדי ליתן לי כח להיות בשמחה, לכן 'מצר תצרני' כי אינך צריך לזה, מפני ש'רני פלט תסובני סלה', ובלי זאת שרוי אני בשמחה תמיד.

♦ הוא היה אומר ♦

ושמתי פדות בין עמי ובין עמך (שמות ח, יט) היינו שהסוף הוא, שאגאל את ישראל בין אם יהיה 'עמי', בין אם ח"ו יהיו חוטאים שיהיה 'עמך' של פרעה, אעפ"כ אשים להם פדות.

כשהיה גזירה שלא לילך עם זקן וילך עם בגדי נכרים, אמר רבינו, משל למלך שהיה בנו מורד עליו וצוה לגרשו מביתו ולהיות נע ונד בגולה עד שיכנע את לבו ויחזיק בדרך הישר, ועכ"ז כל זמן שהיה להבן מלך הזה הבגדים של אביו הכל מתיראין ממנו ויתפרדו ממנו כל פועלי און. אכן הבן הזה לא הכניע לבלבו ואדרבה החזיק יותר באולתו והלך בדרך לא טובים, וצוה המלך להפשיט ממנו גם את הבגדים היפים בגדי המלכות שהיה לו לעדי וקישוט, עד אשר ישוב וייתבי את מעשיו, אזי ירחם עליו כדרך האב לרחם על בנו.

והנמשל מובן, ע"י שישראל אינם הולכים בדרך הישר הם גורמים בעצמם להפשיט מהם העדי והקישוט היפה, ועי"ז פוגעין בהם כל מיני פגעים רעין ובישין רח"ל וגזירות רעות רח"ל.

בעיר מאגלניצא היה אדם שנפל למשכב והיה בסכנה גדולה, ובני משפחתו אף שהיו חסידים של בי אחר, מכל מקום כיון שבס דר בעיר רחוקה, פנו לרבינו והזכירו לפניו את החולה. אמר להם רבינו שיאמרו לחולה, שאם יקבל על עצמו לומר את המזמור תפילה לדוד וגו', קודם שיר של יום יתרפא מיד, פנו בני משפחתו למיטתו ואמרו לו את דברי רבינו, החולה שהיה חסיד של רבי אחר, חרה אפו בהם שהלכו אל רבינו, נענה ואמר להם החולה, אפילו שאדע שאני הולך למות לא אומר תפילה לדוד, כשהגיעו הדברים לאזני רבינו נענה ואמר: למות הוא לא ימות, אבל תפילה לדוד הוא יאמר, ואכן נתרפא מחוליו וקם ממיטתו, אך ל"ע יצא מדעתו והיה ממלמל כל היום את המילים תפילה לדוד.

רבינו אמר פעם כי ודאי לא כל אחד ואחד זוכה לבא לבחינת תורה לשמה, ואך על כל פנים צריך כל אחד ואחד קודם שיתחיל ללמוד לידע ולהתבונן בגודל מעלת התורה, איך שכל אות ואות הוא שמותיו של הקב"ה, והיא נעלמה מכל מלאכי מעלה, ויחשוב בגודל שפלות עצמו וכלא חושב הוא לפתוח פיו בדברים קדושים כאלה, רק שהבורא ב"ה מגודל אהבתו לכל איש הישראלי מצווהו לדבר בדברים האלה, ובכוונה זו יתחיל ללמוד.

רבינו אמר לפרש בדרך צחות חחרו בזמר איש חסיד, יזכר לך עתה אתמול אשר דברת', כי היה חסיד ועני שלא היו לו לחמים לצרכי שבת, ואך כן לקח בערב שבת את הבגדי חול שלו ונתנם למשכון ולוה עליהם את הצרכי שבת, כי הלא הקב"ה אמר (ביצה טו, ב) לזו עלי ואני פורע, וכשבא מוצאי שבת והיה צריך לו הבגדי חול ולא היה לו מעות לפדותם, אמר להקב"ה: רבוש"ע, יזכר לך עתה

איש אחד שאל לרבינו מפני מה החסידים החרדים על דבר ה', כאשר בא חג הפסח ואומרים הלל בלילי פסל בשמחה רבה כמנהג הבית יוסף והאריז"ל, ובתיקון חצות אשר גם זה הוא כפי הבית יוסף והאריז"ל אינם נזהרים. והשיב רבינו, כי אנו רואים למשל כאשר אחד הוא בשמחה כמו שמות נישואין וכדו', אז מרוב השמחה כולם מתקבלים ברצון לפניו, גם אפילו מי שהרע והיצר לו ואינו אהוב בעיניו, ושמן עם כולם, אבל כאשר אדם הוא בצער ואבל חס ושלום, אז אינו מתקבל לפניו רק אוהבו המשתחף בצערו בכל לבו, אבל לא כל שאינו נוגע צערו בלבו ומכל שכן מי שגרם אליו צערו ואבלו, כן הוא כביכול אצל הקב"ה, והנמשל מובן.

רבינו אמר על ענין הכוונות, כי כל מה אשר יבחר איש ישראל כוונות לעצמו את הכל מקבלין ממנו בשמים.

♦ זכותו יגן עדינו ועל כל ישראל ♦

(מקורות: אמרי נועם, אמת לעקב, בנן דוד, דברי אלימלך, פרס הצדיקים, שיחות חיים, תולדות הנפלאות, תורת השרף ממאגלניצא)